

Інша країна

* * *

Встаю зранку і пригадую, що
треба щось записати, перш ніж
вийти з дому, щоб пообідати.
І не пригадую, що саме, але
берусь нотувати щось на зворотній
стороні чеку, на якому записую щоденні
витрати, і розумію, що хотів насправді

написати вірша, бо ще не маю ніяких
витрат, тому це як з музикою,
чути її, лиш коли западає тиша,
хоча і не потрібно для неї стін,
стелі, ані земельної ділянки.

Острови вірогідності

З усіх вчителів цього
найменше помічали, була ще
ідея закохатися у географію,
бо як можна закохуватися у
мову або літературу. Там усі
мають до діла з вчителями,
інше діло – це місто, ландшафт,
або якийсь острів незалежно від
його геологічного періоду.
Зазвичай народи вчаться на
чужих помилках, в чужих країнах.
Де була війна – запанує мир,
де комусь наука – там і вчитель.
Коли просять не говорити, то
значить сказане було правильним.
Невже будуть бомбувати атомними
боєголовками острови вірогідності?
Так розпочинається інформаційна
війна. Якщо у вас манія
переслідування, то перемога за
ворогами. Чуєш ти пісню, що
переслідує тебе з динаміків
від кафе до кафе, куди ти
їдеш?

січень 2015 р., Київ

* * *

Дорогий путівнику по Римі, я
напевне не був у Римі,
але від кількох днів до від'їзду
був переконаний,
що ти у мене є, що я тебе
читав і дививсь фільми,
які були у тобі зазначені.
Чи залишився у старій квартирі?
Бо я пам'ятаю його на різних
полицях при переїздах,
але я завжди залишав за собою
пусте місце, відносячи все своє.
Я собі тебе вигадав і, мабуть,
не купив. Головне, що не зруйноване
місто, тече вода в річці і в ній канцелярські
папери, на яких я допливу до тебе.
Аби не впізнали в мені протидії
тирану, аби держава полісів зацікавилася
моїм путівником по Римі.

* * *

Ти був там і там,
і тією стежкою ходив
і там бував, але зараз
ти тут. Ніби засидівся
в одному місці і зачитався,
аж не помітив як почало
смеркати і похолоднішало.
Іншого разу ти був в дорозі
і рухався, хоч цього не було помітно,
а зараз тіло стає
холоднокровне. Що таке
здержливість, коли не управляє

тобою тривога? Як лиш дві
пори року, коли на короткий рукав
і ще чомусь зверху. Займатися
збиральництвом до снаги
людині сучасної культури.
Уся дискусія зведеться
до суперечки вегетаріанців
та м'ясоїдів. Ходімо щось
з'їсти, що б це не було, зрештою
на приготування треба час.
Мова, слова, які знаходимо,
збираємо, не були тваринячою
цензурою, що обмежує нас.

(із неопублікованого)

* * *

Відновлюєш у пам'яті
жорсткий диск, тобі не звикати
до втрати інформації, все своє
ношу з собою, тоді ти був правий,
що надсилав ці фотографії милій.
Ти був заручником всіх варіантів
файлів і змін. Матрівки нагадували
папки, але щось ніби залишалося
неопубліковане, неусвідомлене,
підсвідоме розміром 100 Гб.
Тепер тобі щось сниться і ти не
пам'ятаєш нічого, лиш, що було смішно.
Уяви, що інформація на гарддиску,
не була про тебе, що ти втратив
когось іншого себе, що файлів
стільки як піщинок на пляжі,
схожих на мак. Хіба сюди запишеш,
на цей disco magnetico танець хвиль?

2015 р.

* * *

Сублімація покинула його остаточно
у Нью-Йорку, а потім ще, щоправда, трохи
переслідувала маленькими містечками
Нової Англії, але це секрет, бо його там не було.
Доки він не сховався десь у долині
річки Гудзон, біля гори Сплячий індіанець,
і не написав своїх творів. Сублімація його знайшла,
приїхавши на машині Поштового відділення,
та наче рідкий Термінатор змінилася у водія, що
привіз листа алюмінієвим фургоном та вигукнув:
„Is anybody home?“, а тоді перевтілилася знову
у прекрасну маніячку, яка заспівала голосом
Кобейна: „Rare me!“ і забралася геть. Коли вона
від'їздила, то її стало семеро крапель і на С.Н.І.Д.
ніхто не захворів.

Податки

це повідомлення міністерства
наших грошей, наших волонтерських
старань, ми прийшли, щоб сказати
вам, як складно, щоб нас
почули згори. ми розповімо
про сторону ворога, ми його переможемо
у закупівлі інформації для митців.
не вимикайте з ефіру,
адже ми не підкупили вас.
ви дивитесь телевизор, наш канал.
вам не потрібно більше нічого робити.
ви, журналісти, не повинні
читати книжок, вас цікавить
рейтинг, але ви не здатні

сформувати свої думки
без грошей, ми не збираємося
вам платити, доки ви не будете
освічені, начитані
і, будь ласка, не перемикайте канал,
нас почують за кордоном. можливо,
і зверху якийсь професіонал.

1% шопінг

1% з усього, що я хотів купити,
купив і везу з собою, 99% –
залишилося в Америці. Це
все одно багато,
закупи не менші ніж в Європі,
хоча поклявся везти
в Україну, звідки би то не було,
лише гроші.

У новому поетичному видавництві Лоція цього року вийшла друком збірка віршів, частину з яких публікують Простори.

(Див. Василь Лозинський. Інша країна. — Київ: Лоція, 2016)